

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2024-10-11

Närvarande: F.d. justitieråden Eskil Nord och Sten Andersson samt justitierådet Marie Jönsson

Ökat informationsflöde till brottsbekämpningen

Enligt en lagrådsremiss den 26 september 2024 har regeringen (Justitiedepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna,
2. lag om ändring i lagen (1997:1024) om Skatteverkets brottsbekämpande verksamhet,
3. lag om ändring i lagen (1998:1479) om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument,
4. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,

5. lag om ändring i socialtjänstlagen (2001:453),
6. lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder,
7. lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
8. lag om ändring i lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat,
9. lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden,
10. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
11. lag om ändring i patientsäkerhetslagen (2010:659),
12. lag om ändring i lagen (2010:751) om betaltjänster,
13. lag om ändring i skollagen (2010:800),
14. lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043),
15. lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar,
16. lag om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
17. lag om ändring i lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag,
18. lag om ändring i lagen (2018:218) med kompletterande bestämmelser till EU:s dataskyddsförordning,
19. lag om ändring i lagen (2019:742) om tjänstepensionsföretag,

20. lag om ändring i lagen (2021:899) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om gräsrotsfinansiering,
21. lag om ändring i lagen (2022:200) om ändring i lagen (2021:109) om ändring i lagen (2019:542) om ändring i lagen (2018:1798) om ändring i lagen (2018:545) om ändring i lagen (2017:1148) om ändring i lagen (2014:797) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
22. lag om ändring i lagen (2022:201) om ändring i lagen (2021:110) om ändring i lagen (2019:543) om ändring i lagen (2018:1799) om ändring i lagen (2018:546) om ändring i lagen (2017:1149) om ändring i lagen (2014:798) om ändring i lagen (2013:561) om förvaltare av alternativa investeringsfonder,
23. lag om ändring i lagen (2022:1746) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om en paneuropeisk privat pensionsprodukt (PEPP-produkt),
24. lag om ändring i lagen (2024:114) om clearing och avveckling av betalningar.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av rättssakkunniga Klara Hedlund och rättssakkunnige Jonatan Lundqvist.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Sammanfattning

Lagrådet anser att lagrådsremissens förslag innebär en stor principiell nyhet i svensk förvaltningstradition, vars konsekvenser är svåra att överblicka. Särskilt mot den bakgrunden framstår beredningen av lagstiftningsärendet inte som tillfredsställande.

Lagrådet har i sak inga invändningar mot förslaget att vissa myndigheter, kommuner och regioner samt rektorer inom skolväsendet ska vara skyldiga att på begäran av de brottsbekämpande myndigheter som anges i lagen lämna uppgifter till dessa myndigheter.

Lagrådet avstyrker förslaget att vissa myndigheter, kommuner och regioner samt rektorer inom skolväsendet ska vara skyldiga att ex officio lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna.

Lagrådet avstyrker även förslaget att Kemikalieinspektionen, Konkurrensverket, Livsmedelsverket, Luftfartsverket, Läkemedelsverket, Revisorsinspektionen, Statens jordbruksverk, Statens skolverk och Trafikverket ska vara skyldiga att på begäran lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna, eftersom förslaget i denna del inte är tillräckligt berett.

Allmänt

Förslagen i lagrådsremissen bygger på utredningsförslag, redovisade i betänkandet Ökat informationsflöde till brottsbekämpningen - En ny huvudregel (SOU 2023:69). Betänkandet, som omfattade mer än 800 sidor, skickades den 1 november 2023 ut på remiss till ca 130 remissinstanser. Remisstiden gick ut den 12 januari 2024. Det innebär, med hänsyn till jul- och nyårshelger, att den faktiska remisstiden var mindre än två månader. Med en så kort remisstid på ett så omfattande betänkande ökar risken för att remissbehandlingen inte fångar upp de problem som förslagen kan vara förenade med. Något skäl för den korta remisstiden har inte redovisats. Lagrådet konstaterar att beredningen av lagstiftningsärendet inte uppfyller de krav som måste ställas (jfr 7 kap. 2 § regeringsformen).

Lagrådsremissens förslag är avsedda att träda i kraft den 1 januari 2025 och måste således beslutas av riksdagen senast i

december 2024. Förslagen överlämnades emellertid till Lagrådet först den 26 september 2024, med en begäran om att ärendet skulle behandlas med förtur. Lagrådet iakttog begäran på så sätt att föredragningen inleddes tisdagen den 1 oktober.

Såväl Lagrådets granskning av ärendet, den fortsatta beredningen i Regeringskansliet inför framtagandet av en proposition samt riksdagsbehandlingen av propositionen måste ske under loppet av cirka två månader. En sådan planering riskerar, i vart fall när det rör sig om ett så omfattande och komplicerat lagstiftningsärende som i detta fall, att leda till att Lagrådet förlorar möjligheten att granska förslagen med sådan noggrannhet som förslag av denna komplexa natur kräver. Även i denna del framstår därför beredningen av ärendet som bristfällig.

Just områdets komplexitet har påtalats av flera remissinstanser, särskilt vad avser förslagets plats i det befintliga regelsystemet där det redan i dag finns möjligheter till informationsutbyte. Lagrådet vill i sammanhanget instämma med vad Justitieombudsmannen har anfört under remissbehandlingen om att förslaget innebär en betydande omställning av myndigheternas uppdrag och att det måste anses vara fråga om en stor principiell nyhet i svensk förvaltnings-tradition, vars konsekvenser inte går att överblicka.

Nu angivna brister i beredningen är dock inte av den karaktär att de ger Lagrådet anledning att avstyrka lagrådsremissens förslag i samtliga delar.

Lagrådet återkommer i anslutning till 5 § förslaget till lag om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna till en särskild fråga om bristande beredning.

Lagrådet vill i denna del också särskilt hänvisa till vad Integritetsskyddsmyndigheten anfört, nämligen att det omfattande lagstiftningsarbetet på det brottsbekämpande området medför ett

stort behov av att det görs en samlad översyn av hur dessa ändringar och förslag påverkar den personliga integriteten.

Förslaget till lag om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna

Lagförslaget innehåller bestämmelser om skyldighet att lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna. Uppgifterna ska i vissa fall lämnas endast på begäran och i andra fall lämnas på eget initiativ (ex officio).

4 §

Paragrafen handlar om lämnande av kontaktuppgifter, däribland bostadsadresser.

Dessa uppgifter ska lämnas på begäran från en brottsbekämpande myndighet. Vad som i detta sammanhang utgör en brottsbekämpande myndighet anges i 2 §. Uppgifterna ska lämnas, om de "behövs i den brottsbekämpande verksamheten". I författningskommentaren anges att det är den brottsbekämpande myndigheten som har bäst förutsättningar för att bedöma om uppgiften behövs. Den utlämnande verksamheten kan därför som regel utgå ifrån att uppgifter som begärs ut också behövs. I kommentaren anges emellertid också att det är den utlämnande verksamheten som avgör vilka specifika uppgifter som ska lämnas. Det framstår som oklart hur den bedömningen ska göras när det också anges att den brottsbekämpande myndighetens bedömning ska vara en utgångspunkt. Samtidigt anges att den brottsbekämpande myndigheten måste vara tydlig och tillräckligt precis för att den utlämnande verksamheten ska kunna avgöra om förutsättningarna för utlämnande är uppfyllda i förhållande till varje enskild uppgift. Slutligen har också den utlämnande verksamheten att göra en sekretessbedömning som i författningskommentaren anges som en intresseavvägning. Den utlämnande myndigheten kan alltså vara skyldig att upprätthålla den

sekretess som följer av andra bestämmelser, dock endast om det finns synnerliga skäl som talar för att det intresse som sekretessen ska skydda har företräde framför intresset av att uppgiften lämnas ut. Detta anges innebära att intresseavvägningen endast i undantagsfall kan resultera i att uppgiften inte lämnas ut. Det exempel på synnerliga skäl som anges är att ett utlämnande skulle kunna innebära att t.ex. en person med stort vårdbehov inte vågar ta emot hjälp från vården om uppgifter kan lämnas ut.

Lagrådet har inte någon principiell invändning mot vad som föreslås i paragrafen men anser att det är uppenbart att den angivna intresseavvägningen kommer att vara svår att göra. Det bör vidare noteras att förslaget kan leda till att förtroendet för det sekretesskydd som t.ex. domstolarna har att tillämpa kommer att försvagas, något som några remissinstanser har fört fram. Lagrådet återkommer till denna fråga i anslutning till 5 §.

Lagrådet antecknar att det i kommentaren anges att den utlämnande myndigheten inte behöver vidta åtgärder som kräver mer än en begränsad arbetsinsats som inte är förknippad med några nämnvärda kostnader för att efterleva en begäran. Enligt Lagrådets mening kan det underlätta tillämpningen om författningskommentaren i denna del förtydligas för att förhindra att uttalandet tolkas så att myndigheterna ska följa den domstolspraxis som finns angående kravet på arbetsinsats enligt 4 och 5 kap. offentlighets- och sekretesslagen.

5 §

Den uppgiftsskyldighet som regleras i 5 § avser, till skillnad från uppgiftsskyldigheten enligt 4 §, endast ett antal i paragrafen angivna myndigheter. Den är å andra sidan inte begränsad till kontaktuppgifter utan avser i princip alla slag av uppgifter, under förutsättning att uppgiften "behövs i den brottsbekämpande verksamheten". Uppgiftsskyldigheten enligt 5 § är inte heller

begränsad till en skyldighet att lämna uppgifter "på begäran" utan innefattar en skyldighet för den aktuella myndigheten att ex officio lämna en brottsbekämpande myndighet uppgifter.

Lagrådet konstaterar inledningsvis att de myndigheter som omfattas av uppgiftsskyldigheten är angivna i lagtexten. Lagrådsremissens förslag går i denna del väsentligen tillbaka på betänkandets förslag. I betänkandet finns en analys, myndighet för myndighet, av om myndigheten bör omfattas av uppgiftsskyldigheten. I lagrådsremissens förslag omfattar dock skyldigheten ytterligare nio myndigheter (Kemikalieinspektionen, Konkurrensverket, Livsmedelsverket, Luftfartsverket, Läkemedelsverket, Revisorsinspektionen, Statens jordbruksverk, Statens skolverk och Trafikverket). Några av dessa har överhuvudtaget inte behandlats i betänkandet, medan andra har berörts kortfattat men med konstaterandet att utredningen har saknat möjlighet att göra de efterforskningar och överväganden som krävs för att föreslå en uppgiftsskyldighet. Under lagrådsföredragningen har upplysts att det under departementsbehandlingen har förekommit kontakter med de aktuella myndigheterna genom deras kontaktpersoner i Regeringskansliet och att myndigheterna därvid inte har motsatt sig att de omfattas av förslaget. Detta utgör dock enligt Lagrådets mening inte någon tillfredsställande beredning, eftersom frågan om huruvida de nio myndigheterna bör omfattas av förslaget därmed inte har blivit föremål för vare sig någon närmare dokumenterad analys eller någon remissbehandling.

Lagrådet avstyrker därför förslaget, såvitt gäller uppgiftsskyldighet för Kemikalieinspektionen, Konkurrensverket, Livsmedelsverket, Luftfartsverket, Läkemedelsverket, Revisorsinspektionen, Statens jordbruksverk, Statens skolverk och Trafikverket.

Vad gäller uppgiftsskyldighet för övriga i paragrafen angivna myndigheter gör Lagrådet följande bedömningar.

Det ligger i sakens natur att en bestämmelse som ålägger en myndighet att ex officio lämna uppgifter till en brottsbekämpande myndighet också innebär en skyldighet att lämna de aktuella uppgifterna när den brottsbekämpande myndigheten begär det. Lagrådet har ingen principiell invändning mot att vissa i lagen angivna myndigheter åläggs att på begäran lämna ut uppgifter som behövs i den brottsbekämpande verksamheten.

Även en sådan, mera begränsad skyldighet, väcker dock det slaget av sekretessfrågor som Lagrådet har nämnt i anslutning till 4 §. Det förhållandet att den enskilde måste räkna med att hans eller hennes uppgift till myndigheten kan komma att lämnas vidare till en brottsbekämpande myndighet är ägnat att hämma uppgiftslämnandet till myndigheten och kan därmed skada dess verksamhet. Uppgiftsskyldigheten kan också medföra att den utlämnande myndigheten, när den har misstankar om att en enskild har begått en straffbar handling, förlorar möjligheten att kräva in uppgifter från honom eller henne (jfr förbudet mot "självinkriminering"). Dessutom kan den intresseavvägning som myndigheten måste göra när en brottsbekämpande myndighet begär ut en uppgift leda till vissa tillämpningsproblem (se vidare nedan). Problem av dessa slag kan emellertid uppkomma även vid utlämnande av uppgifter enligt allmänna bestämmelser.

Lagrrådet godtar därför lagrådsremissens förslag, när det gäller utlämnande på begäran (utom i fråga om de nio ovan angivna myndigheterna).

Det särskilt problematiska med förslaget i 5 § är emellertid att myndigheterna även åläggs att lämna uppgifter ex officio, dvs. myndigheterna och deras handläggare förväntas reagera på uppgifter "som behövs i den brottsbekämpande verksamheten". Enligt Lagrådets mening innebär detta att myndigheten åläggs att göra en bedömning som den vanligen inte kommer att kunna göra. Vilka uppgifter som den brottsbekämpande myndigheten faktiskt

behöver kan ju normalt enbart den brottsbekämpande myndigheten själv avgöra.

I kommentaren anges visserligen att det förhållandet att det är den utlämnande myndigheten som har denna skyldighet betyder att tröskeln för utlämnande är förhållandevis låg. Det anges vara tillräckligt att en uppgift kan kopplas till ett "konstaterat behov" eller ett behov som "typiskt sett kan förväntas finnas". Dessa uttalanden går tillbaka på uttalanden i betänkandet vilka dock anknyter till ett annorlunda utformat förslag (att uppgifterna ska lämnas om de "kan antas behövas" i den brottsbekämpande verksamheten). Den föreslagna lagtexten är utformad så att skyldigheten att lämna uppgiften – med den sekretessbrytande verkan som detta har – inträder först om uppgiften "behövs i den brottsbekämpande verksamheten"; det räcker alltså inte att den brottsbekämpande myndigheten kan antas ha behov av uppgiften. De fall där den utlämnande myndigheten inte kan bedöma vad som kan lämnas kommer därmed att bli snarare regel än undantag.

Den metod som lagrådsremissen anvisar för att komma till rätta med dessa fall – att den utlämnande myndigheten tar kontakt med den brottsbekämpande myndigheten – framstår dessutom som betänkelig, eftersom sådana kontakter riskerar att röja uppgifter som, i vart fall på det stadiet, ännu kan vara sekretesskyddade. I lagrådsremissen hänvisas visserligen till annan lagstiftning där sådana kontakter är förutsatta (t.ex. 2 § lagen om uppgiftsskyldighet vid samverkan mot viss organiserad brottslighet). Lagrådet noterar dock att det då är fråga om situationer där myndigheter på förhand har träffat avtal om samverkan eller utlämnandet avser mera avgränsade informationsmängder.

Det diskuterade problemet för den utlämnande myndigheten minskar om man, såsom utredningen föreslagit, ålägger myndigheten att rapportera uppgifter som den brottsbekämpande myndigheten "kan antas behöva". Bedömningen att den brottsbekämpande

myndigheten "kan antas behöva" en viss uppgift är uppenbarligen lättare att göra för den utlämnande myndigheten än bedömningen av vad den brottsbekämpande myndigheten faktiskt behöver. Också en sådan lösning tvingar emellertid den utlämnande myndigheten till svåra bedömningar. Lösningen riskerar också att leda till att ett stort antal uppgifter som inte behövs i brottsbekämpningen lämnas, i många fall också sekretesskyddade uppgifter. Lagrådet vill därför inte förorda utredningens förslag.

En skyldighet för de angivna myndigheterna att ex officio lämna uppgifter till de brottsbekämpande myndigheterna komplicerar också den intresseavvägning som myndigheterna förutsätts göra innan de lämnar uppgifter. Lagrådsremissens förslag innebär att det finns en stark presumtion för att en uppgift ska lämnas – "en myndighet /.../ ska lämna en uppgift ..." – och att myndigheten kan underlåta att lämna en uppgift endast om "det står klart att det intresse som sekretessen ska skydda har företräde framför intresset av att uppgiften lämnas ut".

Lagrådet konstaterar att den utlämnande myndigheten när den överväger om den ska lämna en uppgift ex officio ofta inte vet något närmare om huruvida mottagande myndighet alls är intresserad eller behöver uppgiften. Den utlämnande myndigheten – som får antas sakna närmare inblick i hur det brottsbekämpande arbetet bedrivs – kommer vanligen inte heller att kunna bedöma hur tungt den brottsbekämpande myndighetens intresse väger i det enskilda fallet. Därmed kommer den utlämnande myndigheten i de flesta fall att sakna möjlighet att göra den intresseavvägning som lagen påbjuder.

En annan komplikation är att lagförslaget inte ger den utlämnande myndigheten någon vägledning om vilken brottsbekämpande myndighet som uppgiften ska lämnas till. Uppgifter riskerar därmed att av misstag få en icke avsedd spridning.

Det är Lagrådets uppfattning att den föreslagna skyldigheten att lämna uppgifter ex officio kommer att bli mycket svårtillämpad och i en del fall rentav blir omöjlig att tillämpa. Därmed finns en risk för att uppgifter lämnas ut i en inte avsedd omfattning. Skyldigheten riskerar dessutom att leda till att de myndigheterna som har brottsbekämpande uppgifter belastas med uppgifter som de inte begärt eller behöver. De nu angivna problemen framstår som särskilt allvarliga mot bakgrund av den omfattning som uppgiftslämnandet är avsett att få. Lagrådet noterar i den delen att lagrådsremissen synes bygga på bedömningen att skyldigheten att ex officio lämna uppgifter till brottsbekämpande myndigheter kommer att ge upphov till ett förhållandevis omfattande informationsflöde.

Lagrådet anser vidare att förslaget kan leda till att uppgifter lämnas ut i onödig omfattning. Uppgiftsskyldigheten riskerar därmed att leda till onödiga integritetsintrång och kan därmed inte heller sägas vara proportionerlig (jfr 2 kap. 6 § regeringsformen).

I förlängningen finns också en risk för att de enskildas förtroende försvagas för det sekretesskydd som det offentliga förutsätts iakttä.

Lagrådet avstyrker därför att det införs en skyldighet för de myndigheter som anges i paragrafen att ex officio lämna uppgifter till en brottsbekämpande myndighet.

6 §

I paragrafen behandlas en uppgiftsskyldighet för kommuner och regioner.

I fråga om skyldigheten att lämna uppgifter ex officio gör sig här samma överväganden gällande som i fråga om förslaget i 5 §.

Lagrådet avstyrker alltså en sådan skyldighet.

7 §

Paragrafen handlar om uppgiftsskyldighet för skolan och anger den uppgiftsskyldighet som en rektor inom skolväsendet har.

Första stycket handlar om utlämnande på begäran av en brottsbekämpande myndighet och motsvarar i den delen vad som föreslagits i 5 §. Däremot är sekretesshänsynen annorlunda. Här bygger intresseavvägningen på om övervägande skäl talar för att sekretessintresset har företräde. Det förklaras i kommentaren med att skolan får ett förhållandevis stort utrymme att avstå från utlämnande om det t.ex. handlar om vissa uppgifter som finns i elevhälsan. Lagrådet har inga erinringar mot det, men noterar att det anges att intresseavvägningen medför att brottsbekämpningens behov måste vara "av viss styrka", t.ex. om det rör sig om allvarlig eller organiserad brottslighet. Dessa exempel visar på tillämpnings-svårigheterna.

I andra stycket finns en uppgiftsskyldighet utan föregående begäran alltså ex officio. De problem som Lagrådet har tagit upp i anslutning till förslaget till 5 § gör sig, i vart fall delvis, gällande även här. Lagrådet avstyrker därför att det införs en skyldighet för rektorer inom skolväsendet att ex officio lämna uppgifter till Polismyndigheten.

Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:1479) om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument

8 kap. 2 a §

Paragrafen består av fyra stycken, varav första stycket innehåller materiella bestämmelser och sista stycket ett bemyndigande till regeringen att meddela föreskrifter om hur uppgifter enligt första stycket ska lämnas. Dessa två stycken håller alltså ihop och borde föras samman till en paragraf med två stycken. De återstående andra och tredje styckena kan då utgöra en egen paragraf.

Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen

10 kap. 23 och 24 §§

23 § innehåller en bestämmelse som medger att sekretessbelagda uppgifter ”som angår misstanke om ett begånget brott” lämnas till brottsbekämpande myndigheter.

I förslaget ändras ordet ”angår” till ”rör”. Skälet till det är, enligt vad som anförs i allmänmotiven, att bestämmelsen i rättspraxis har ansetts hindra utlämnande till Polismyndigheten av uppgifter om ett stort antal personer när myndigheten ännu inte har kunnat ange någon misstänkt gärningsman. Syftet med ändringen är att tydliggöra att det inte krävs någon identifierad misstänkt person för att utlämnande ska ske.

Enligt Lagrådets mening innebär bytet av ”angår” till ”rör” inte att paragrafens innebörd förändras. Om man vill åstadkomma en sådan förändring – vilket Lagrådet inte har någon invändning mot – måste en annan lagteknisk lösning väljas. Lagrådet noterar att utredningen innehåller en sådan lösning – ett nytt stycke där frågan klargörs – och denna framstår enligt Lagrådets mening som gångbar. Alternativt torde uttrycket ”som angår misstanke om ett begånget brott” kunna ersättas av ”av betydelse för utredningen av ett begånget brott”.

I 24 § finns en annan sekretessbrytande bestämmelse som också tar sikte på uppgifter ”som angår misstanke om ett begånget brott.” Lagrådsremissens förslag innebär att ordet ”angår” även här byts ut mot ”rör”. Detta medför dock inte, lika lite som i fråga om 23 §, någon ändring i sak. En annan lagteknisk lösning måste alltså väljas.

Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen

19 kap. 45 a §

19 kap. innehåller bestämmelser om grupp tillsyn. Kapitlet är mycket omfattande.

Enligt paragrafen, som är ny, ska ett företag, som "vid fullgörandet av skyldigheter enligt detta kapitel" får sådan kunskap som avses i 45 § på begäran lämna Polismyndigheten, Skatteverket, Säkerhetspolisen och Tullverket uppgifter om enskildas förhållanden, om uppgifterna behövs i ett enskilt fall i myndigheternas verksamhet för att förebygga, förhindra eller upptäcka brottslig verksamhet av visst slag.

Det som sägs i paragrafen gäller alltså för företag som redan har skyldigheter enligt 19 kap. I lagrådsremissen utvecklas inte på något sätt vilka dessa företag är och det är därför inte möjligt att bedöma paragrafens tillämpningsområde utan en ingående studie av 19 kap. Vid lagrådsföredragningen har hänvisats till att 19 kap. 46 § redan innehåller en motsvarande avgränsning till företag som fullgör skyldigheter enligt 19 kap. Lagrådet, som anser att detta inte är tillräckligt klargörande, förutsätter att det i den kommande propositionen tydliggörs vilka företag som är avsedda att omfattas av den nya bestämmelsen.

Förslaget till lag om ändring i lagen med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om gräsrotsfinansiering

1 kap. 6 a §

Paragrafen bör, på samma sätt som 8 kap. 2 a § lagen om värdepapperscentraler och kontoföring av finansiella instrument, delas upp i två paragrafer.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.